

časopis SLOGA

KUD SLOGA

december 2007, letnik V, št.2

Časopis Sloga

Letnik V

Številka 2, december 2007

Izdajatelj KUD Sloga, Črni Vrh 84, 5274 Črni Vrh,

www.kud-sloga.org, kud.sloga@gmail.com

Glavna urednica Janja Habe

Uredništvo Janja Rupnik, Adrijana Tominec, Marjetka

Rupnik, Alenka Lozar, Urška Čuk, Nataša Felc

Naslovnica in oblikovanje Domen Rupnik

Tisk Multiprojekt

Naklada 400 izvodov

Beseda glavne urednice

Pri pripravljanju tokratne številke Časopisa Sloga je bilo članom uredniškega odbora še prav posebej toplo pri srcu. Veseli, z obilo pozitivne energije in še vedno v „kulturnoprazničnem“ vzdušju smo pričeli z zbiranjem prispevkov. Vedeli smo namreč, da bo ta številka na nek način prav posebna, saj smo načrtovali velik del časopisa nameniti prav poročanju o praznovanju 60-letnice KUD Sloga Črni Vrh. Seveda pa tudi na vse ostale dejavnosti, ki se običajno v dobro vseh krajanov odvijajo skozi celo leto na naši planoti, nismo pozabili.

Ne pozabite torej prebrati, na katerih petih večerih ste lahko uživali na čast 60. obletnice društva. Praznovanje je trajalo več kot mesec dni, prireditve so bile pripravljene za vse okuse in nihče ni zapustil dvorane notranje prazen. Nekateri obiskovalci so zbrali svoje vtise o tem in nam jih posredovali v tisk. Obilica dela, ki ga zahteva priprava takšnih zaporednih kulturnih dogodkov, je za nami, zato lahko z zadovoljstvom pogledamo na vložen trud. Na tem mestu je tudi primerno, da člani društva ponovno izrazimo to, kar nosimo v srcu. Čutimo namreč, da brez dobrega vodje, ki te usmerja in spodbuja, pač ne gre. Zato se v imenu vseh zahvaljujem Marjetki Rupnik, predsednici društva, za njen trud in čas, ki ga seveda daruje za ves kraj, v bistvu pa ogromno tudi za nas, ki smo njena „zvesta četica“.

Nenazadnje pa želim opozoriti na prispevke o Bernardu Čuku. Pokojni Bernard je bil vrsto let dejaven član našega društva, hkrati pa tudi izredno ploden pisec različnih besedil za naš časopis. Poleg tega, da smo en večer v oktobru namenili prav njemu, smo se mu v tem časopisu poklonili z nekaj utrinki oziroma spomini nanj.

Iskreno se zahvaljujem vsem, ki se vsako leto znova odzovete našemu vabilu, da kaj napišete oziroma posredujete podatke o svojem udejstvovanju v kraju. Posebna zahvala gre tudi literarnim ustvarjalcem, ki ste tudi drugim krajanom pripravljeni podariti košček sebe. Kot smo obljubili v posebni izdaji Časopisa Sloga, v tokratni številki objavljamo še preostala dela, ki so prispela na literarni natečaj Moj (o)glas.

Nenavadno hitro je leto naokrog, ko se spet takole preko časopisa „srečamo“. Pravi jo, da čas hitreje mine, kadar se ima človek lepo. Zato Vam ne bom zaželela, da bi Vam dnevi tekli počasneje. Uživate v branju in v letu 2008, ki prihaja!

Janja Habe

Druženje s kulturo ob 60. obletnici KUD Sloga

V mesecu oktobru smo s štirimi kulturnimi večeri obeležili 60-letnico delovanja Kulturno-umetniškega društva Sloga Črni Vrh.

V soboto, 6. oktobra, je bil Večer narodnih s tamburico. Predsednica društva Marjetka Rupnik je navzočim spregovorila o zgodovini društva in dejavnostih, ki so bile in so še vedno srž njegovega obstoja. Opozorila je, da začetki organiziranega kulturno-prosvetnega dogajanja segajo več kot 60 let nazaj, in sicer v leto 1879, ko je bila ustanovljena knjižnica. Kasneje sta v bogato dejavnost društva (gledališke predstave, veselice, predavanja, pevski zbori, kino, recitatorji itd.) močno posegli obe svetovni vojni. Tudi danes je društvo še vedno zelo dejavno in člani medse sabijo vsakogar, ki bi se jim želel pridružiti.

Povabilu na prvo prireditev so se odzvali trije glasbeni sestavi. Kot prva sta nastopila domača zbor ŽePZ Ivan Rijavec Črni Vrh (pod vodstvom Katje Bajec Felc) in MoPZ Pobje Črni Vrh (pod vodstvom Veronike Rupnik) – oba sta domačim poslušalcem že dobro znana. Svoj nastop so pevke in pevci v okviru dvanajstih pesmi oblikovali na temo tradicionalnega vasovanja in različnih ljubezenskih radosti ter tegob. Zbora sta se pri petju izmenjavala, tako da se je na odru oblikovala predstava odnosov med fantom (moški zbor) in oboževanim, no, ja, včasih tudi manj oboževanim, dekletom (ženski zbor). V eni od pesmi je kot solist nastopil tudi Matija Rupnik. V drugem delu se nam je predstavila starejša skupina Kulturnega društva Vipavski tamburaši (pod vodstvom Neže Žgur). Povezuje jih ljubezen do glasbe in skupna doživetja. Njihov repertoar zavzema priredbe slovenskih in dalmatinskih ljudskih pesmi ter originalne tamburaške skladbe.

Na drugem večeru kulture je gostovala dramska skupina Žar z duhovito predstavo Vesela ajdovska tržnica. Ta dramska skupina sodi pod okrilje Univerze za tretje življenjsko obdobje Društva Most iz Ajdovščine. Gledališka predstava je poleg igre vsebovala tudi številne pevske vložke, ki so gledalcem pričarali duha primorskega in nasploh slovenskega človeka.

Vsebinska tretjega večera je bila posvečena dr. Frančišku Lampetu, ki je polno živel za svoj narod, domovino in vero. Čeprav je nekoč živel med nami, najbrž ne poznamo dobro, kaj vse je kot dragoceno zapuščino podaril vsem nam. Pričujoči večer je bil priložnost za osvežitev in obuditev spomina na našega rojaka. O dr. Frančišku Lampetu doslej ni bilo veliko napisanega. Pred kratkim pa je pri založbi Družina izšla knjiga Frančišek Lampe: Zmerno, z ljubeznijo. Prav te besede (naslov) so bile temeljno pravilo dr. Frančiška Lampeta pri vsem njegovem delu. Monografija o življenju in delu dr. Frančiška Lampeta je delo mag. Mateje Tominšek Perovšek, ki je bila tudi gostja večera.

Dr. Frančiška Lampeta je predstavila tako, kot ga je odkrivala ter spoznavala preko svojega študija in raziskovanja. Na večer besede in pesmi je prav za slednje – domovinske in Marijine – skrbel domači Mešani pevski zbor dr. Frančišek Lampe, ki ga vodi Katja Bajec Felc. Čeprav zbor v takem sestavu deluje že več kot 30 let, se je po rojaku dr. Frančišku Lampetu poimenoval leta 1987.

Četrty večer druženja s kulturo smo namenili spominu na dolgoletnega člana društva g. Bernarda Čuka, ki nas je zapustil letošnje poletje. Predstavitve Bernardovega življenja ob fotografijah in posnetkih, ki so jih prispevali številni domačni in tudi drugi, ki so ga poznali, ter izbor besedil so pripravili in prebrali člani KUD Sloga. Z glasbenimi prispevki so k še lepšemu vzdušju doprinesli domači glasbeni ustvarjalci. Bernard Čuk se je rodil 12. avgusta 1941 na skromni domačiji v Predgrizah, kjer je preživel težko otroštvo. Že v osnovnošolskem obdobju je rad sodeloval pri dramskem, bralnem krožku ter pri glasilu Glas mladih. Tudi ljubezni do branja knjig so mu privzgojili doma, saj so ob večerih redno prebirali mohorjevke. Takrat se je preizkušal tudi s pisanjem scenarija, kasneje se je rad loteval krajših prizorov za različne prireditve. Komaj 16-leten se je že leta 1957 pridružil KUD Sloga kot amaterski igralec. Njegovo delo v društvu je obsegalo tudi pisanje različnih tekstov (pesmi, govorov ...) za posebne priložnosti. Svojo otroško željo, da bi postal novičar, je pozneje uresničil kot ljubiteljsko dejavnost. Ob pisanju novic za številne medije pa je vrsto let aktivno sodeloval pri oblikovanju Črnovrščana in pozneje časopisa Sloga. Leta 1994 prejel tudi Nagrado občine Idrija za dolgoletno požrtvovalno delo pri oblikovanju kulturne podobe kraja, leta 2001 Častno jubilejno Linhartovo značko in v juliju letošnjega leta njemu najdražje priznanje za dolgoletno vsestransko delo v domačem kraju Sveta KS Črni Vrh.

Zadnja prireditev je bila v znamenju podelitve nagrad za likovni natečaj Moj (o)glas in spremljajoče gledališke predstave za otroke. Kot je v Časopisu Sloga, v katerem so bila objavljena najboljša prispela dela, zapisal član žirije Domen Rupnik, smo z likovnim natečajem „želeli vzpodbuditi ustvarjalno energijo v našem kraju, predvsem pa kritično pogledati na agresivno oglaševanje v družbi nasploh.“ Žirijo so sestavljali trije člani, strokovnjaki na področju likovne umetnosti, tj. doc. dr. Tomaž Zupančič, profesor likovne pedagogike in didaktike na PeF Univerze v Mariboru, Hana Repše in Domen Rupnik, oba profesorja likovne umetnosti. Vsa prispela dela je žirija razvrstila v tri kategorije po triletnih osnovne šole. V prvi kategoriji so nagrado prejeli 4 likovni izdelki (avtorji: Maruška Bizjak, Jaka Šivec, Alenka Trček in Rok Kavčič) in v drugi kategoriji 1 likovni izdelek (avtor: Dejan Pivk). V tretji kategoriji ni bilo podeljenih nagrad. Učencem so pri delu pomagale mentorice Vera Podkrajšek, Francka Rupnik, Vera Rudolf in Barbara Petkovšek. Vendar pa KUD Sloga ni pozabil tudi na vse ostale otroke, ki so se tudi trudili, a nagrad niso prejeli. Zato je za vse po podelitvi sledila še gledališka predstava Čarobni pralni stroj Leonard Otroškega gledališča Ku-kuc, ki si prizadeva na zabaven in otroku prilagojen način približati najmlajšim pozitivne vrednote.

Dober prijatelj

Nič novega ne bom povedala, če rečem, da smo letos praznovali 60-letnico delovanja društva KUD Sloga. Za nekatere obletnice niso pomembne, za druge so priložnost za praznovanje. Meni je letošnje praznovanje pomenilo praznovanje, po drugi strani pa veliko brskanja po arhivu našega društva, saj je delo, ki ga je dolga leta opravljal pokojni Bernard Čuk, tokrat padlo na moje rame.

Pa mi ni bilo preveč v breme, saj sem med brskanjem naletela na marsikaj zanimivega, poleg tega pa se marsičesa tudi še živo spominjam. Tako sem prišla do ugotovitve, da sem tudi sama, tako ali drugače, že 30 let vpletena v delo društva. Začela sem še kot sedmošolka pri recitatorjih. To se je zgodilo kar tako, nekako samo po sebi. Veliko proslav je bilo takrat v šoli in dvorani, kjer smo vedno nastopali tudi otroci, pa tudi recitatorji društva so bili zraven. Ker sem vsak nastop vzela resno in tudi kot obveznost, se moji najlepši spomini iz otroških let vežejo na proslavo ob dnevu JLA, ko so nastopali vojaki, in pa na Inven-turo, kjer v njenih začetkih nisem sodelovala in sem predvsem uživala, ko sem prireditve lahko spremljala iz dvorane.

Lahko pa rečem, da sem se prav s temi prireditvami nekako zasvojila s kulturo, navadila sem se, da moram kdaj pa kdaj na kakšno predstavo, da napolnim baterije. To pri naši mladini danes kar pogrešam. Starejše pa tudi vedno redkeje srečujem v dvorani, najbrž se še vedno spominjajo tistih časov, ko jih je preveč zeblo v noge.

Pa tudi nas, ki smo skušali soustvarjati prireditve v domačem kraju, je velikokrat zeblo v noge, pa smo vseeno radi pozimi prihajali na vaje. Največja nagrada za nas je bila polna dvorana. Še zdaj se spominim svoje prve „zaresne“ vloge v Linhartovem Matičku se ženi. Igrala sem baronico, saj sem bila pri svojih nekaj čez 20 letih poleg Bernarda in „tovaršice“ Marije med najstarejšimi v društvu. Se pa rada spominjam tistega prvega desetletja, saj smo bili res močna, zagnana ekipa. Pa ni, da bi človek objokoval stare čase, saj vsak čas prinese nekaj novega, prav tako dobrega. Nove ljudi, nove ideje, pa tudi nove probleme. Danes je čas večji problem od mraza.

Meni so vsa ta leta pri društvu prinesla veliko dela, skrbi ... Pa vse to se pozabi. Ostanje predvsem veliko lepih trenutkov, ki smo jih skupaj z ostalimi člani društva doživeli na vajah, na nastopih in še kje drugje. Prav preko črnovrškega odra sem spoznala veliko ljudi, med njimi tudi Bernarda, za katerega sem šele letos spoznala, kako dober prijatelj mi je pravzaprav bil.

MARIJA ČUK

Spomin na Bernarda

Pisalo se je leto 1965. Začele so se poletne počitnice. Bernard Čuk in skupina mladincev je prišla k meni z naslednjo prošnjo: „Mi bi radi igrali. Ali bi nam bila pripravljena pomagati? Imamo že izbrano igro, skoraj razdeljene vloge.“ Iz njih

je vrelo eno samo navdušenje. Temu se tudi jaz nisem mogla upreti. Začeli smo.

Na oder smo postavili prvo igro Razvalina življenja. To je bilo težko delo, a smo uspeli. Sledile so nove igre in novi igralci in Bernard je bil vedno zraven. Včasih se je jezil, zakaj mora on igrati samo starejše osebe. Vendar tako je bilo.

Željo po igranju je pokazal že v nižji gimnaziji. Napisal je igro, v kateri so imeli vsi v razredu vloge, prav tako tudi razrednik, pokojni Bojan Križaj. Igre pa menda niso nikoli zaigrali.

FOTO URSKA BALEC

Bernard je bil nadarjen igralec. V vsako vlogo se je znal vživeti in jo prepričljivo odigrati. Besedila je hitro osvojil, včasih pa je tudi po svoje kaj pri-krojil. V vsaki situaciji se je znašel. Spominjam se, ko je v Cerknem padel z odra. Po padcu je tako nadaljeval z igranjem, da so gledalci v dvorani mislili, da tako zahteva predstava.

Na vaje je prihajal redno in nikdar z zamudo. Ko sem prišla, je njegov moped vedno že stal pred dvorano. Vedno nas je znal nasmejati, šale je kar stresal iz rokava.

Seveda smo z igrami gostovali tudi v okoliških krajih. Doživeli smo veliko zanimivega. Vse to pa je seveda zahtevalo veliko odrekanja in prostega časa. Bernard je bil tudi vnet recitator. V teh dolgih letih se je zvrstilo nešteto proslav in on je bil vedno zraven.

Povsod ga bomo pogrešali. Ne morem pozabiti enega najinih zadnjih pogovorov. Tako mi je rekel: „Veš, zdaj sem se pa našel. Dopisništvo, to je pa tisto, pri čemer uživam. Samo še enkrat pa bi rad, da bi tako kot nekoč zaigrali igro s starimi igralci.“ Dragi Bernard! Pravijo, da je življenje igra. Odigral si zadnje dejanje in zastor se je za vedno zagrnil.

ANJA BONČA

Ogled predstave Čudežni pralni stroj Leonard

Predstava govori o prijateljstvu in o tem, da brez prijateljev ne gre. V predstavi spoznamo Polonco in njeno najboljšo prijateljico Anjo, čudežni pralni stroj, snežinko Minko, dvornega norčka Zvonka in hudobno čarovnico. Polonca in Anja se zaradi plastičnih igračk, ki ne sodijo v pralni stroj, skregata. Zaradi plastičnih igračk se je pralni stroj pokvaril. Polončina starša nista imela dovolj denarja za nov pralni stroj, zato sta z odpada pripeljala star pralni stroj, ki se je imenoval Leonard.

Polonca je najprej zložila belo perilo v pralni stroj, mu dala poljubček in objemček, takrat pa je pralni stroj postal čudežni pralni stroj Leonard in iz njega je skočila snežinka Minka. Snežinka Minka

je zaplesala in povedala Polonci, da so prijatelji naš največji zaklad. Nato je Polonca dala prati pisana oblačila in iz pralnega stroja se je prikazal dvorni norček Zvonko. Zvonko je jecljal in otroci smo se zelo zabavali, ko smo dopolnjevali njegove besede, ker se je razjezil. Polonci je povedal za knjigo o sreči in ljubezni.

Nazadnje je Polonca dala prati še črna oblačila in iz pralnega stroja je zlezla hudobna čarovnica. V roki je držala knjigo o prijateljstvu. Polonca ji je knjigo vzela in s tem rešila prijateljstvo. Polonca je oprostila Anji za poškodovane igrače, v zameno ji je podarila knjigo in spet sta postali prijateljici.

ALENKA LOZAR

Vesela ajdovska tržnica

Drugo soboto v mesecu oktobru nas je v okviru 60-letnice KUD Sloga Črni Vrh obiskala ajdovska dramska skupina Žar, ki je z veseloigro Vesela aj-

dovska tržnica nasmejala staro in mlado. Zgodba se je odvijala na tržnici, kjer so se branjevke venomer prerekale, katera ima boljša jajca, zeleljivo oziroma vse, kar se najde na tržnici. Igro je popestrilo vmesno petje branjevk in redarja ter igranje na harmoniko. Kar nekajkrat nas je zaneslo, da smo zapeli z njimi. Na koncu pa so igralci vse gledalce pogostili z grozdom.

Obljubili pa so nam, da nas še obiščejo, le če jih bomo povabili. Verjamem, da nas bodo tudi takrat do solz nasmejali.

DRAGICA RUPNIK

Postani član KUD Sloga

Kot članica društva KUD Sloga vam želim predstaviti tisto delo v društvu, ki se ga kar takoj ne opazi. Ker ni povezano z nastopanjem, bo mogoče tudi vam pokazalo pot, da se nam lahko pridružite.

Jaz sem začela čisto slučajno. Hčerka je že bila članica društva in ker so včasih potrebovali pomoč pri krašenju ali pa čiščenju in pospravljanju dvorane, sem priskočila na pomoč. Pravzaprav sem pričela z delom na pustovanju za otroke pri delitvi tistega znanega krompirčka in čaja. In tako se je začelo. Večkrat sem bila zraven, pa so

mi rekli: „Daj, vpiši se v društvo, če nam že pomagaš.“ Vpisala sem se in povem vam, da se pri vsaki prireditvi najde delo, pri katerem ni potrebno imeti pevskih ali igalskih talentov. Ampak tudi to delo mora biti opravljeno, da ne pade vse na ramena tistih, ki so sodelovali pri nastajanju in oblikovanju raznih predstav.

Na tak način lahko marsikdo postane naš član, saj mislim, da društvo dobiva denarno pomoč tudi z ozirom na število članov. Včlanite se, vedno ste dobrodošli. Vem, da vsi nikoli ne boste člani, a lepo bi bilo, če bi z obiskom raznih predstav in prireditev pokazali, da znate ceniti delo, ki je bilo vloženo, in da vam ni vseeno, ali se v naši kulturni dvorani in v našem kraju kaj dogaja. Obiskujte prireditve, kajti za člane društva in nastopajoče je najlepše, če je dvorana polna. Tako vedo, da se niso trudili zaman. Ko pokažete, da cenite njihove napore, jih najbolj poplačate za ves trud, ki ga vložijo v delo, katerega opravljajo.

URSKA ČUK

Šola, ki je več kot samo to

Rekli bi, da je osnovna šola zgolj ustanova, ki učencem posreduje znanje in jih ob koncu devedtega razreda prepusti v svet, ti pa se ne vračajo več nazaj, vendar za našo šolo to vsekakor ne velja. Stavba, ki nas je večino sprejela pod svoje okrilje za osem do devet let obveznega šolanja, za krajane še vedno predstavlja pomemben del, brez katerega bi težko živeli. Seveda to najbolj velja za otroke, ki si nabirajo znanje, pridobivajo prijatelje, razvijajo svojo ustvarjalnost in se osebno oblikujejo s pomočjo dobrih učiteljev. Otroci v naši osnovni šoli dosegajo zelo dobre rezultate na najrazličnejših tekmovanjih, seveda pa je v celotnem učnem procesu najpomembnejše znanje, ki ga pridobijo za nadaljnje življenje. Ker so otroci uspešni tudi po končani osnovni šoli, lahko sklepamo, da črnovrški učitelji in nepedagoški delavci z ravnateljico na čelu opravljajo izvrstno delo.

Poleg posredovanja in sprejemanja znanja, pa se v šoli trudijo tudi za uspešno sodelovanje z župnijo, z Društvom prijateljev mladine, z Domom za starejše Bor itd. Otroci in starejši se medsebojno obiskujejo in si tako lepšajo dneve. V letošnjem letu sodelujejo tudi s krajevno skupnostjo in izdelujejo božično-novoletne voščilnice, ki jih bodo podarili starejšim v kraju. Medgeneracijsko druženje je velikega pomena tako za otroke kot tudi za starejše. Prvi se preko starejših spoznavajo s svojo kulturo, drugi pa lahko ob otrocih prebudijo svoje otroške duše in se sprostijo med pristnim in veselim druženjem.

Ker je z uvedbo devetletke šola postala premajhna, so letos poleti pričeli z izgradnjo prizidka. Dela potekajo v skladu s predvidenimi načrti in bodo zaključena pred začetkom naslednjega šolskega leta. Tako bodo otrokom in učiteljem zagotovljene ugodne razmere za uspešno delo. Ravnateljico Alenko Cvetaš sem ob tej priliki povprašala tudi o tem, kakšni so načrti za krajevno

knjižnico, o kateri se že dlje časa govori. Povedala mi je, da bo na šoli prostor na voljo Mestni knjižnici in čitalnici Idrija, ki ga bo lahko zapolnila s knjigami. Zaveda se namreč, da obstaja potreba po knjižnici, ki bo hkrati tudi velikega pomena za celoten kraj.

Šola, ki je veliko več kot zakladnica znanja – to je naša šola. Odprta ostaja za vse generacije in za vse mogoče dejavnosti. Vse to pa ne bi bilo mogoče brez pripravljenosti na sodelovanje in želje po njem. Prav zato v Črnem Vrhu šolo bolj ali manj soustvarjamo vsi krajanjani.

JUDITA RUPNIK

Kakšni ljudje živijo tu?

Taborniki smo se kot že toliko let do sedaj tudi lansko leto srečevali ob sobotah. Odločila sem se, da vam opišem eno od srečanj, ki mi je še posebej ostalo v spominu.

Bil je lep spomladanski dan, eden izmed tistih, ki jih enostavno moraš preživeti nekje zunaj v naravi. Že jutraj sem se odločila, da bomo šli z mojimi najmlajšimi taborniki na sprehod, s seboj pa bomo vzeli še vrečke za smeti – tako za vsak slučaj, če bi našli kakšen odpadke. Odpravili smo se proti domu za starejše, potem proti bencinski črpalki in nazadnje nazaj proti šoli. To bi lahko bil čisto kratek sprehod, a je vseeno trajal skoraj eno uro in pol. Le zakaj smo porabili toliko časa? Odgovor je zelo žalosten. Po poti smo namreč nabrali kar šest vreč smeti.

Ko smo se sprehajali po travniku in sem opazovala ta grd prizor, sem se nehote spomnila, kako sem nekoč hodila po neki plaži, ki je bila polna smeti. In takrat sem se vprašala: „Kakšni ljudje pa živijo tu?“ In sedaj se bojim, da se bo morda kdaj kakšen sprehajalec, ki ga bo v naše kraje privabila želja po tem, da bi užival v miru in naravi, vprašal prav to.

Dragi Črnovrščani! Menim, da smo bili do sedaj poznani kot dobri in delavni ljudje, ki se zavemo, da je narava lahko radodarna in nam trud bogato plača, lahko pa je tudi kruta in nam še več vzame. Konec koncev pa nam prav ta narava, za katero tako zelo slabo skrbimo, daje hrano. Prav zato jo moramo spoštovati. Ker pa je treba začeti z majhnimi koraki, predlagam da za začetek vsak za sabo pobere svoje smeti in jih vrže v kanto.

Poleg te manjše čistilne akcije smo izvedli še eno večjo, ki je obsegala skoraj vse bližnje zaselke. Spomladi smo kot običajno zbirali star papir. Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili vsem, ki ste nam pri tem pomagali. Zadnji vikend v avgustu smo izkoristili za krajše taborjenje v smučarski koči na Javorniku. Izkoristili smo ga za krste in druge zabavne običaje. Potem pa smo spet začeli novo šolsko leto, za katerega se bomo vsi skupaj potrudili, da bo lepo in zanimivo.

ANA LAMPE RUPNIK

Smučarji aktivni v novi smučarski sezoni

Člani Smučarskega kluba Javornik so dodobra zakorakali v novo smučarsko sezono. Že v začetku šolskega leta je devetnajst smučarjev tekmovalcev začelo s smučarskimi treningi na prostem in v šolski telovadnici. V oktobru in novembru so izpeljali dva večdnevna smučarska treninga na ledenikih v tujini, dvojce smučarskih priprav pa nameravajo organizirati v drugi polovici decembra, in sicer tik pred začetkom tekmovalne sezone. V novembru so uspešno izpeljali drugi sejem rabljene smučarske opreme, na katerem je kar nekaj kosov smučarske opreme zamenjalo svoje lastnike.

Glavnino sezone bodo tudi letos predstavljala tekmovanja v okviru Notranjsko-primorske regije in Notranjskega pokala, nekaj tekmovalcev pa se bo udeležilo tudi državnih tekmovanj.

Kot preteklih nekaj let, ko je bilo snega dovolj, se člani Smučarskega kluba Javornik tudi letos potegujejo za organizacijo vsaj dveh tekmovanj v okviru Notranjsko-primorske regije in Notranjskega pokala, v načrtu imajo ponovno izvedbo Šemrlovega memoriala ter vsaj ene tekme za Idrijski pokal. Novost letošnje sezone je namena formirati Zamejsko ligo, v okviru katere bi klubi sedanje Notranjsko-primorske regije v sodelovanju z zamejskimi smučarskimi klubi izpeljali štiri smučarske tekme.

Za konec meseca decembra načrtujejo izvedbo brezplačnega smučarskega tečaja za otroke med petim in osmim letom starosti, za vse svoje člane pa bodo 23. 12. organizirali celodnevno smučanje na enem od smučišč v tujini. Če bo zanimanja dovolj, utegnejo v drugem delu sezone organizirati še kak smučarski dan.

Načrtov imajo črnovrški smučarji torej dovolj, delovne vneme tudi, le da štirim trenerjem kdaj pa kdaj (z)manjka časa. Morda jih bosta že prihodnje leto razbremenila prva dva učitelja smučanja, ki prihajata iz vrst njihovih varovancev.

Iskreno jim želimo, da bi zimo presmučali brez poškodb in nam pomladi poročali o čim boljših uvrstitvah.

LILIJANA HOMOVEC

Sončni vzhod v gorah

Spet obračamo nov list, ponovno delamo obračune, sestavljamo načrte, obljubljam sebi in drugim stvari, ki jih želimo ... To je ta čas. Čas, ko prižigamo lučke in luči, da bi razsvetlili dolge noči ter razveselili sebe in druge. Če nam bo zima poklonila svojo lepo plat in pobelila naše poti, bo tudi ob peči topleje in prijetneje pogledati nazaj v leto, ki mineva.

Da se z zadovoljstvom spomnimo vsega, kar smo postorili, vseh poti, ki smo jih prehodili, vseh jut, ki nam bodo ostala v spominu po svežini in sončni zarji na vzhodu. Ali morda vseh prijaznih srečanj in besed ljudi, ki so nam ponudili roko ob tem in onem trenutku.

Ne bom naštevala, kaj vse je v tem letu bilo postorjenega. Veliko. Včasih se nam zdi, da bi ob vsem tem morali čutiti večjo utrujenost, obremenjenost, pa tudi zadovoljstvo. Ja, prav zadovoljstvo je tisto, ki nam bo dalo polet v naslednjem letu, ki bo prav tako dolgo 365 dni, polno novih doživetij in ga zato že težko pričakujemo.

Torej si zaželim, čim več prijetnih srečanj na planinskih poteh, čim več prijateljskih in delovnih druženj v naši koči in leto bo spet kot bi trenil obrnilo svoj list. Užijmo ga in ne dovolimo, da nas prehiti.

POLONA RUDOLF

Lik prostovoljnega gasilca

Biti gasilec že od nekdaj pomeni opravljati plemenito funkcijo, reševati človeška življenja in njihovo lastnino. Zato so se pred nekaj manj kot poldrugim stoletjem tudi na Slovenskem začeli moške in fantje ter tudi pripadnice nežnejšega spola zbirati v gasilskih društvih z osnovnim namenom, da svoje vasi obvarujejo pred požarom. Prvo tako prostovoljno gasilsko društvo je bilo ustanovljeno v Metliki, prva ženska desetina pa v Idriji.

Kmalu pa so gasilska društva začela igrati tudi kulturno in narodnozavedno vlogo. Marsikatero društvo je imelo svoj pevski zbor ali igralsko skupino, prirejali so tombole in veselice, da so dobili nekaj sredstev za svoje delovanje. Slednje večina gasilskih društev počne še danes. Prirejanje gasilskih veselic pa se v očeh ljudske množice večkrat zdi glavna aktivnost gasilcev, vendar ni tako.

Zelo malo ljudi ve, da se morajo gasilci stalno izobraževati, saj ne pomagajo več le ob požarih, temveč ob vseh nesrečah, tako naravnih kot prometnih, in še kje. Zaradi vedno hitrejšega tehnološkega in industrijskega razvoja se mora gasilec redno izpopolnjevati in nadgrajevati svoje znanje. Vse dejavnosti gasilcev – intervencije, delo z mladimi, seznanjanje ljudi s požarno preventivo, načrtovanje dela v društvu in v zvezi – so zastojni dar sokrajanom. Čeprav intervencije v manjših krajih niso zelo pogoste, pa je vseeno potrebno, da je oprema tudi tu vedno pripravljena in brezhibna. Najpomembnejše pa je, da so pripravljeni tudi gasilci, pa ne le po strokovni plati, temveč tudi kot srčni ljudje, ki so ob vsaki uri dneva ali noči pripravljeni priskočiti na pomoč, saj hitro posredovanje reši največ. Kaj se zgodi, če je gasilec pri kosilu in ga obvestijo, da je nekje zagorelo v dimniku? Brez obotavljanja vstane, pusti svojo jed in gre ljudem na pomoč. Kaj se zgodi, če gasilca sredi noči zbudi tihi alarm preko mobilnega telefona, da nekje gori gozd? Iz tople postelje se poda neznanim nevarnostim naproti. V tistem trenutku ga ne zanimajo njegove telesne potrebe, ampak s srcem opravlja svoje poslanstvo. To je pravi gasilec, ki upošteva in razume gasilski pozdrav na pomoč.

IRENA KENK

Tudi me rade prepevamo

Ženski pevski zbor Ivan Rijavec Črni Vrh sestavljamo pretežno pevke nekdanjega Dekliškega pevskega zbora KUD Sloga Črni Vrh, ki je deloval nepolnih devet let, in sicer od maja 1975 do konca januarja 1984. Prvih pet let je zbor vodil znani idrijski glasbeni pedagog, skladatelj in zborovodja Ivan Rijavec. Višek svojega znanja in prodornosti muzikalne kulture je Rijavec uresničil ravno pri tem zboru. Tekom petletnega vodenja je ob marljivem in sistematičnem delu izoblikoval zbor v vokalno ubrano telo in ga dvignil na raven žlahtne pevske družine. Po Rijavčevi smrti je vodenje zbora prevzel Baki Jashari, študent kompozicije na Ljubljanski Akademiji za glasbo in muzikologijo, doma iz Prištine. Slednji je nadgradil Rijavčevo delo in leta 1982 na VII. tekmovalnem pevskih zborov Slovenije Naša pesem 1982 v Mariboru z osvojitvijo srebrne plakete mesta Maribor dosegel največji uspeh zbora. Vso obdobje delovanja je zbor nastopal na revijah Primorska poje, dvakrat celo na zaključni reviji najboljših zborov, na občinskih revijah, samostojnih koncertih, koncertih doma in v tujini ter seveda na kulturnih prireditvah v kraju in občini.

Triindvajset let je moralo miniti, da smo se pevke prve zasedbe ponovno zbrale. Praznovanje petdesetletnice nekdanje pevke je bil razlog za ponovno snidenje. Toda spomini na nekdanje čase in želja po petju ter druženju so naredile svoje – odločile smo se, da pod vodstvom Katje Bajec Felc pričnemo ponovno z vajami in nastopi. Vaje imamo vsako sredo v prostorih osnovne šole. Za uporabo prostora in klavirja se ob tej priliki zahvaljujemo ravnateljici Alenki Cvetaš. Petnajstega aprila letos smo že imele svoj prvi nastop. Nastopile smo na dobrodelnem koncertu v Vipavi, ki ga je organiziral Karitas za našo nekdanjo in sedanjo pevko Romano. Zbirali smo denarna sredstva za izgradnjo dvigala, ki bo Romani, prikovan na invalidski voziček, omogočil gibanje iz stanovanja brez pomoči domačih. Tekom leta smo nastopile še na krajevni reviji Naj pesmi srca nam vedre in Večeru narodnih s tamburico, prvi prireditvi v sklopu praznovanja 60-letnice KUD Sloga. V začetku meseca junija smo ustanovile tudi svoje društvo – Društvo ženski pevski zbor Ivan Rijavec Črni Vrh. S tem nam bo zagotovljeno financiranje s strani občine Idrija.

Realne smo, da uspehov iz mladostnih let ne bomo presegle, zagotavljamo pa, da bo preteklo še dolgo obdobje, ko bomo zapele zadnjo pesem.

IRENA KENK

Leto v znamenju številnih nastopov

Trenutno šteje zbor 54 pevk in pevcev, ki se dokaj redno udeležujemo tedenskih petkovih vaj. Zbor je odprt za vse, ki se želijo ob pesmi družiti, zato ni nenavadno, da številčnost zbora iz leta v leto narašča. Zbor vodi Katja Bajec Felc, organistka in korepetitorica zbora pa je Veronika Rupnik.

Tudi v pevski sezoni 2006/07 je bil zbor z nastopi

zelo aktiven, saj smo imeli povprečno enega na mesec. V začetku meseca decembra smo nastopili na koncertu v Zrečah, v naslednjih mesecih pa so sledili nastopi na božičnem koncertu v Tolminu (13. 1.), reviji pevskih zborov Idrijske in Cerkljanske v Idriji (23. 2.), reviji Primorska poje, drugič po dveh letih v Štandrežu v Italiji (11. 3.), 3. natečaju cerkvenega zborovskega petja Bogomir Špacapan v župnijski cerkvi sv. Justa v Podgori (1. 4.), 11. pevski reviji Naj pesmi srca nam vedre v domačem Črnem Vrhu (13. 5.), dekanijskem srečanju odraslih cerkvenih mešanih pevskih zborov Idrijsko-cerkljanske dekanije v Sp. Idriji (27. 5.) in skupaj z Godbenim društvom rudarjev Idrija in solistko Elviro Hasanagič na otvoritveni slovesnosti Čipkarskega festivala v Idriji (22. 6.). Za zaključek sezone pa lahko šteje mo naše sodelovanje pri zlati maši Franca Pivka v domači župnijski cerkvi.

FOTO JANA HABE

V sezoni 2007/08 sta za nami tudi že dva nastopa. V mesecu oktobru smo nastopili na Vrhniku na letnem koncertu MePZ Mavrica, v Črnem Vrhu pa ob predstavitvi knjige o dr. Frančišku Lampetu, v sklopu prireditev ob 60. obletnici KUD Sloga.

Barka Društva MePZ dr. Frančišek Lampe je pod mojim vodstvom po štiriletni bolj ali manj razburkani plovbi po pevskih oceanih v novembru zaplula v pristan. Pod novim vodstvom Marije Kofol Kavčič pa se odpravlja novim pevskim izživom naproti. Eden izmed njih bo zagotovo gostovanje zbora v Essnu meseca maja naslednje leto. Za pomoč pri organizaciji le-tega se ob tej priliki zahvaljujemo Ivanu Kavčiču iz Predgriz.

JAKA KENK

Nastop na olimpijskih igrah ni več utopija

Šestnajsto leto delovanja MBK Hidria Črni Vrh bo zapisano v klubskih analih po rekordnem številu osvojenih medalj na državnih prvenstvih, po uspešnih nastopih ženskih predstavnic na evropskem in svetovnem prvenstvu ter priborjeni vozovnici Slovenije za nastop na olimpijskih igrah v Pekingju 2008. V letu 2007 je za črnovrški klub nastopalo 36 tekmovalcev, polovica tekmovalcev je iz idrijske občine, preostali pa imajo stalno bivališče izven te občine, najbolj oddaljena celo v Mariboru in Kopru. V krosu je nastopalo 23, v spustu pa 13 tekmovalcev. Spustaški del ekipe je bil letošnja klubska novost. Najboljši tekmovalec te ekipe Nejc Rutar je bil istočasno tudi tragična osebnost, saj je na začetku in na koncu sezone utrpel dva zloma, najprej zapestja nato pa še roke.

Klub je v sezoni 2007 organiziral troje tekmovanj – 1. julija UCI E2 tekmo slovenskega pokala v Lomeh, poimenovano Il. Memorial Milana Miklaviča, 5. avgusta tekmo slovenskega pokala v

spustu (Downhill Javornik) v Lomeh in 25. avgusta tradicionalno tekmo najmlajših v sklopu italijanskega pokala Junior bike off road v Balili.

MBK Hidria je v letošnjem letu na državnih prvenstvih v krosu, vzponu in maratonu osvojil 16 medalj (sedem zlatih, šest srebrnih in tri bronaste), kar je rekordno število v dosedanjem delovanju kluba. Po tri naslove državne prvakinja (v krosu, vzponu in maratonu) sta osvojili Tanja Žakelj v kategoriji žensk in Polona Batagelj v kategoriji mladink, preostali sedmi naslov pa je osvojil Gašper Klemenčič v spustu v kategoriji amaterjev.

Najpomembnejši klubski rezultat je z osvojenim četrtem mestom na evropskem prvenstvu v turški Kapadokiji in šestim mestom na svetovnem prvenstvu v škotskem Fort Williamu v kategoriji žensk do 23 let dosegla Nina Homovec. Njen uspeh sta dopolnili še Tanja Žakelj in Polona Batagelj z uvrstitvijo med 10 oziroma 15 najboljših na omenjenih dveh prvenstvih. Nina in Tanja sta z Blažo Klemenčič (Pintatim) Sloveniji priborili tudi eno mesto za nastop na olimpijskem krosu v Pekingju. Vse tri so potencialne kandidatke za nastop, na olimpijskih igrah pa bo nastopila tista, ki bo dosegla najboljši rezultat na prvih petih tekmah svetovnega pokala v letu 2008. Izpolnitvi te norme bodo podrejeni vsi klubski cilji v naslednjem letu. V klubu pa se ne bodo izneverili tudi tradiciji organizacije prireditev v Lomeh in Balili.

URŠKA ČUK

Na mladih svet stoji

Ko sem pomislila na Društvo prijateljev mladine, ki že vrsto let deluje v našem kraju, sta se mi najprej utrnili naslednja dva stavka: Otroci so naše največje bogastvo. Na mladih svet stoji. Ti dve misli vsem 64 članom predstavljata osnovno vodilo za prostovoljno delo med otroci in tudi mladimi. Vsako leto z veseljem in skrbnostjo pripravljajo najrazličnejše projekte za otroke in njihove starše, ki jih potem tudi vedno uspešno izpeljejo.

Družina je prva, ki otroka sprejme, da se potem lahko razvija in odrašča v samostojnega človeka, zato so prijatelji mladih v tednu družine, ki je v sredini maja, organizirali družinsko kolesarjenje. 63 otrok s svojimi starši so jo tokrat ubrali čez drn in strn po Zadlogu in preizkušali svoje moči in vztrajnost.

Prvi teden v oktobru je v Sloveniji že več kot 40 let posvečen otrokom, zato so bile v prostorih osnovne šole organizirane najrazličnejše delavnice za otroke. Pri tem velja poudariti, da se velika kvaliteta društva kaže tudi v tem, da je odprto za sodelovanje s posamezniki, ki niso člani. Tako na primer vedno vabijo mlade, ki soustvarjajo in pomagajo pri izvedbi delavnic v tednu otroka ali pa novoletnih delavnic, ki so ponavadi v božično-novoletnem duhu. Medse so povabili tudi domače Društvo kmečkih žena, ki je pripravilo pogostitev ob zaključku oktobrskih delavnic, v letošnjem letu pa so zaorali ledino medgeneracijskega sodelovanja tudi z Domom za starejše Bor, ko je ena od oskrbovank vodila delavnico izdelovanja rožic iz volne.

Največji in tudi najbolj odmeven projekt društva

pa je seveda miklavževanje, ko prav vsak otrok na črnovrškem dobi od Miklavža darilo. Pri tem sodeluje tudi največ ljudi s planote, saj se za vsakega otroka ponavadi sešije en izdelek (slinček, hlače, predpasnik, vreča za copate ...). Otroci so daril iz srca veseli, kar pa tudi navadno poplača trud vseh, ki so ga vložili v pripravo dogodka.

Tik pred božično-novoletnimi počitnicami v telovadnico v osnovni šoli pride še Dedek Mraz, ki otvori veselo rajanje, in če je le mogoče, prinese s seboj tudi kaj snega, da se lahko potem otroci med počitnicami nasmučajo in nasankajo.

Predsednica društva Marija Čuk je za konec povedala še, da je z delom društva zelo zadovoljna in hvaležna, posebej zato, ker vidi, da so ljudje pripravljeni, delavni in nikdar ne odrečejo pomoči. Zaveda se, da bi se najbrž našel v vasi še marsikdo, ki bi z veseljem sodeloval, pa ne vedo zanj. Hvaležna pa je tudi za vso denarno pomoč, ki jo društvo prejema, saj pravi, da brez denarnih sredstev ne bi mogli izpeljati prav nobenega zastavljenega projekta.

JANKO KOSMAČ, predsednik KS Črni Vrh

Sodelovanje obrodi uspehe

Za nami je prvo leto dela v svetu KS Črni Vrh. Koliko smo bili uspešni pri svojem delu, pa boste najbolje ocenili vi sami. Imeli smo osem sej sveta KS, dvanajst sestankov s predstavniki raznih podjetij in izvajalcev del za potrebe KS, tri sestanke s krajan iz posameznih zaselkov, tri sestanke z županom občine Idrija in dva ogleda stanja na terenu (vaško jedro, pokopališče, živinska steza v Trebčah).

Od načrtovanih del, ki so se prenesla tudi še iz prejšnjega sestava sveta KS in kjer smo bili soudeleženi, so se izvedla oziroma se izvajajo naslednja dela: širitev ovinka na križišču ceste Idrijski Log–Zadlog, odvodnjavanje po klancu navzgor proti Zadlogu, postavitve javne razsvetljave, ki je še v izgradnji, asfaltacija športnega igrišča pri osnovni šoli, asfaltacija ceste Zadlog–Hudi Kot, asfaltacija dela ceste v Spodnjih Lomeh, prevzem vzdrževanja lokalnih cest glede udarnih jam. Organizirali smo slavnostno sejo sveta KS ob krajevnem prazniku in podelili priznanja zaslužnim krajanom, uvedli čestitanje za rojstva otrok in za razne uspehe (ob zaključku šolanja, za poslovne in športne uspehe ter za pomembne obletnice). Telekomu smo pomagali pri izvedbi internetne povezave za okoli 150 uporabnikov, za pokopališče nabavili zaprt kontejner za odpadke in dve klopi, predlagali in določili, da se najprej nadaljuje in dokonča gradnja vodovoda v Idrijskem Logu. Še vedno se dogovarjamo za živinsko stezo skozi Trebče, očistili smo brezno (črno odlagališče ob cesti Predgrize–Koševek) in posredovali pri namestitvi snegobranov na dveh strehah ob šolski poti v Črnem Vrh.

Uspelo nam je pridobiti sredstva za izdelavo projektov, tj. za obnovo pokopališča, pločnika z avtobusnim postajališčem v Predgrizah in za povezavo Doma za starejše Bor s centrom vasi. Podprli smo pobudo krajanov in zahtevali zagotovitev finančnih sredstev iz občinskega proračuna za sejanje trave na kmetijskih površinah,

katera bodo naslednje leto uničena zaradi majskega hrošča. Pridobili smo finančna sredstva za ves gradbeni material za postavitve avtobusne čakalnice Podtisov Vrh v Zadlogu.

Ob izgubi Bernarda Čuka se trudimo ponovno vzpostaviti storitve, ki jih je opravljal. Dvakrat smo izdali glasilo o delu KS Črni Vrh. S spletno stranjo www.crnivrh.si smo imeli kar precej težav in upam, da bo nova spletna stran www.ks-crnivrh.si v bodoče le začela služiti svojemu namenu v zadovoljstvo vseh nas. Upamo tudi na čimprejšnjo izdelavo sanitarij za potrebe KS in KUD Sloga Črni Vrh. Nenazadnje smo veseli izgradnje prizidka k osnovni šoli, za kar gre zahvala ravnateljici Alenki Cvetaš. Veliko zahvalo smo dolžni Jožetu Kenku in gradbenemu odboru za izgradnjo telefonskega omrežja v letih 1984–1986, da smo lahko na račun KS Črni Vrh tudi z njegovo pomočjo prejeli 43.000 € denarnih sredstev, ki so bila takrat podarjena s strani podjetij, zavodov in ministrstva, ter 151.730 € denarnih sredstev, ki so bila vrnjena na račun takratnih naročnikov telefonskega priključka. Vse aktivnosti v zvezi z izvajanjem zimske službe na javnih poteh smo z novo zimsko sezono 2007/08 prenesli na Komunalo Idrija, d.o.o. Zaradi dotrajanosti smo morali nabaviti celotno novoletno okrasje za vas Črni Vrh. Veseli pa smo tudi tega, da smo v tem letu izdali kar pet soglasij za novogradnje stanovanjskih hiš v naši KS, kar dokazuje in nam daje upanje, da naš kraj ne izumira in da nam je tukaj lepo. Ne smemo pozabiti tudi na Vas, dragi krajan, katerim se ob tej priliki zahvaljujem za pomoč in soglasja, ki ste nam jih dali, da smo se lahko lotili dela. Verjamem, da če bomo dobro sodelovali, tudi uspehi ne morejo izostati.

KSENJA GODINA

Pustolovščine naših najmlajših

V letošnjem šolskem letu obiskuje enoto vrtca Črni Vrh 19 otrok v skupini od 3 do 6 let starosti in 12 otrok od 1 do 3 let starosti. Za vse skupaj skrbimo vzgojiteljice Ksenija, Ivanka, Magda in Anka ter kuharica Sonja.

V naši enoti se vedno nekaj dogaja. Letos se posvečamo temi Državljska vzgoja, s poudarkom na glasbi. Naši malčki se bodo posvetili dnevni rutini, pravilom v igralnici in delali na sebi. Starejša skupina si je izbrala zanimivo podtemo Družina in iz tega bodo vlekli vsa znanja, ki jih otroci tako radi sprejmejo ter se z njimi dokazujejo. V sklopu vrtca Idrija imamo enotna praznovanja in prireditve, tj. praznovanje jeseni, teden otroka, veseli december, pustovanje, teden kulture, dan družine, zaključek šol. leta, slovo od vrtca. V enoti Črni Vrh imamo dvakrat letno tudi telovadno urico v osnovni šoli skupaj s starši in otroci. Nekaj srečanj smo že spravili pod streho in to je skupni pohod cele enote vrtca s starši na Brinov grič v mesecu oktobru, novembra smo telovadili in se razmigali v osnovni šoli Črni Vrh.

December je res prazničen. Naš vrtec smo okrasili s palčki in nenavadnimi snežinkami. V starejši skupini nas zelo zanima družina, zato smo začeli pri pogovoru o dojenčkih, kar je sprožilo cel kup

zanimivih misli in idej. Povabili smo mamice, ki pričakujejo dojenčka, obiskala nas bo mama z dojenčkom, spoznali bomo vse v zvezi s to temo (hrana, oblačila, pripomočki), se seznanili z ostalimi člani družine, poklici, hobiji, glasbo, naredili družinsko deblo ... Ostalo naj ostane skrivnost. Pri metuljčkih je bil na obisku očka, ki nam je prikazal in naredil ptičjo krmilnico, nato smo jo sami pobarvali.

Prav posebno smo praznovali rojstni dan deklice, ko je mama pripeljala v skupino harmonikaša, kar je bilo spet zanimivo za otroke. Bili smo že v vojnem muzeju v Trebčah in se vpisali v knjigo obiskovalcev. Ker se veliko gibljemo v naravi, tudi vestno beležimo vse pohode v vrtcu ali doma s starši v knjižico Ciciban – planinec. Smo pa že dodobra ozaveščeni o ločenem zbiranju odpadkov, saj to vsak dan delamo v vrtcu. Z umivanjem zob pa poskrbimo še za svoje zdravje. Dogaja se še polno stvari, ki jih ne moremo zapisati, zato vabljeni v našo hišo, z veseljem sprejememo male in velike obiskovalce.

ADRIJANA TOMINEC

Dramatiziramo, fantaziramo

Ko sem v lanskem letu skupaj z Judito Rupnik pričela z vodenjem dramske skupine, sem se zelo bala, kako bo. Nadebudni igralci pa so me kmalu spomnili, da je igranje res zabavno in vedno znova zanimivo. Čeprav bi morali vedno ponavljati isto besedilo, kar zveni dolgočasno, se na vsaki vaji v igro vključi nekaj novega, včasih tako imenitnega, da se skupaj odločimo, da mora ostati v igri. Tako se igra med vajami neprestano spreminja in raste. Na vajah je vedno veliko smeha, ki pa ni vedno dobro sprejet, saj je za dobro odigrano igro potrebnih veliko kvalitetnih vaj.

Lani smo uprizorili tri igrice, tj. za miklavževanje, igrico za materinski dan in uprizoritev evangelijske ob koncu šolskega leta. Z njimi smo nastopali tudi v Domu za starejše Bor, kjer so bili mladih igralcev zelo veseli. Letos vodim skupino sama, kljub temu pa smo si zadali za cilj, da bi uprizorili več igrice. Glede na to, da se je število igralcev od lanskega leta povečalo, mislim, da nam bo uspelo. Letošnja igrice za miklavževanje je bila zelo dobro sprejeta, za kar mislim, da je „kriva“ dobro uigrana skupina, ki se je zelo trudila besedilo spraviti v življenje. Z igrico bomo razveselili tudi skupino Vera in luč ter društvo Sožitje.

Poleg že utečenega programa smo letos sprejeli še eno pomembno in lepo obveznost, in sicer pripravo božičnice. Potrudili se bomo, da približamo in na preprost ter zanimiv način ljudem pokažemo bistvo božiča. Načrtov za prihodnost je veliko, saj imamo veliko želja in idej. Šolsko leto pa je vedno enako kratko in kljub vsem prizadevanjem ni mogoče vsega uresničiti. Kljub temu se bomo potrudili, da bi izpolnili čim več načrtov in z igrano besedo še velikokrat razveselili krajane. Za igralca res ni lepšega, kot je polna dvorana ljudi, ki pozornost poslušajo, se na trenutke zasmejijo in na koncu glasno zaploskajo. Hvala vsem, ki nas podpirate.

POBJE

Pri Pobih je bilo pestro

V pevski sezoni 2006/2007 je bilo pri Pobih zelo pestro. Novo pevsko leto smo otvorili z nastopom v Psihiatrični bolnišnici Idrija, kjer smo s pesmijo razveselili varovance in osebje bolnišnice. Tako kot poslušalci smo bili tudi mi zadovoljni z nastopom, predvsem zato, ker je naš novi član Luka uspešno debitiral pri petju in obračanju not. Oktobar in november sta minila v znamenju vaj, na decembrske nastope pa smo se pripravili v osmici v Lokavcu, kjer smo se v družbi žlahtne kapljice napeli, naplesali in nazdravili še enemu novemu članu Borutu. Med božično-novoletnimi prazniki smo zapeli pohodnikom na Javorniku, kjer smo se srečali z bivšim predsednikom Milanom Kučanom, predstavili pa smo se tudi na tradicionalni črnovrški Inventuri.

FOTO: URSKA BALEC

Januarja so sledile intenzivne priprave na občinsko revijo v Idriji, kjer smo tako na poslušalce kot tudi na strokovnega spremljevalca g. Čopija naredili pristrčen vtis in to nam je dalo nov zagon za naprej. Še prej pa smo že tretjič organizirali ples, ki je bil tokrat na valentinovo. Prvič smo za ples pripravili tudi srečelov z bogatimi nagradami.

Marca in aprila smo se pripravljali na naporen pevski maj. 10. maja smo že drugič lomili srca brhkim študentkam na kulturnem otočku študentskih Majskih iger v Ljubljani, sledil je nastop na krajevni pevski reviji Naj pesmi srca nam vedre, kjer smo se predstavili četrtič, za zaključek uradnega dela pevske sezone pa smo 24. maja polepšali petkov popoldan varovancem v Domu za starejše Bor.

Junija smo najprej v zakonski stan pospremili že drugega „poba“ in mu na njegov srečni dan izpolnili veliko željo, da bi Pobje zadoneli tudi ob zvonu harmonike. Za konec pa smo vse naše velike in malo manjše uspehe skupaj z našimi polovicami in naraščaji proslavili s piknikom v Zajčji dolini.

NATAŠA FELC

Največja pa je ljubezen

V naši župniji je bilo življenje bogato in pestro, najbrž odvisno od tega, koliko se je kdo vključeval v versko dogajanje.

Naša župnija se je v tem letu obogatila za 12 članov, do konca novembra pa smo se poslovili od 14 članov naše župnije. V zakonski stan smo spremili

tri pare. Otroci so se redno srečevali pri verouku, bili povabljeni k sodelovanju pri sveti maši. Vsi so imeli možnost sodelovati v različnih skupinah. V maju je 16 otrok prvič pristopilo k svetemu obhajilu.

Mnogi odrasli so svoje versko in družabno življenje izkušali in bogatili v različnih skupinah. S svojim delom je nadaljevala tudi skupina pritrkovalcev, ki svoje znanje pogloblja na posebnem tečaju. Župnijska karitas je tudi v tem letu pomagala številnim ljudem v različnih stiskah v naši župniji. V povezavi s šolo je v tednu Karitas organizirala predavanje za zakonce in starše, ki sta ga izvedla zakonca Petra in Gašper Cankar.

Poleg vseh rednih praznikov, ki jih prinese s seboj celotno cerkveno leto, je bila prav gotovo poseben dogodek za župnijo obnova misijona, ki jo je vodil br. Jaro Knežević.

Poletje smo številni mladi animatorji sebi in otrokom popestrili z enotedenskim oratorijem na temo Preklopi sanje na dejanje. Najbrž je že kdo naredil kak korak k izpolnitvi svojih sanj. Morda je bil prav oratorijski dan, ki smo ga pripravili 8. decembra za otroke od 1. do 7. razreda, za koga izpolnitev sanj.

Naša župnija je v tem letu nekaj postorila tudi na gospodarskem področju. Pokopališka kapela je dobila novo streho, obnovljena je bila tudi ena postaja križevega pota, ki si jo lahko ogledamo v cerkvi. Prav je, da še naprej skrbimo za našo duhovno in kulturno dediščino.

Župnijski pastoralni svet je v lanskem letu razmišljal in poskušal poiskati možnosti, da bi čim več brali Sveto pismo in po njem živeli, v letošnjem pa o družini in o skrbi zanjo.

V letošnjem letu bodo otroci in animatorji izvedli še Trikaljevsko akcijo, s katero bodo zbirali darove za Zambijo, Kongo, Madagaskar in Burundi.

Če pogledam nazaj, je bilo dogajanja skozi vse leto veliko. Kdor je hotel in mogel, je lahko veliko pridobil za svojo duhovno in osebno rast. Apostol Pavel je zapisal: „Največja pa je ljubezen.“ Prav ta naj nas vse povezuje in združuje še naprej.

VINKO MLINAR

Petnajst let druženja z nogometno žogo

Šport in druženje je tisto, kar povezuje igralceestava MNK Fatamorgana skupaj že 15 let. To obletnico je klub praznoval letos in le malo rekreativnih športnih ekip se lahko pohvali s takšno obletnico. Ob tem dogodku smo konec maja zopet organizirali malonogometni turnir vasi. Na tej prireditvi smo vsem našim dosedanjim sponzorjem, igralcem in vsem, ki so nam v vseh teh letih kakorkoli pomagali, podarili spominsko majico z našim logotipom, vsi nastopajoči na turnirju pa so se lahko okrepčali tudi z golažem.

Tudi letos smo se udeležili nekaterih tekmovanj. Rezultatsko zelo odmevno je bilo tretje mesto v dvoranski zimski ligi v Idriji, kjer smo poleg odlične uvrstitve pobrali tudi obe prestižni nagradi,

in sicer Gregor Rupnik za najboljšega vratarja lige in Vinko Mlinar za najboljšega strelca. Tako kot vsako leto smo se tudi poleti udeležili nekaj turnirjev, kjer smo dosegali tako zmage kot poraze. V novoustanovljeni Colski ligi smo letos poleti dosegli skupno tretje mesto. Poleg vseh rezultatov vsako leto bolj postavljamo v ospredje tudi pomlajevanje ekipe, saj trenutno za člansko ekipo igrajo kar štirje člani, ki še vedno obiskujejo srednjo šolo. Najbolj pa smo bili letos zadovoljni, ko so šolsko igrišče končno prekrili z novo asfaltno površino, saj je bila prejšnja površina v izredno slabem stanju in smo igrali vedno pod pritiskom možnosti poškodb zaradi padcev po neravni površini.

Da skrbimo za najmlajše, priča tudi podatek, da še vedno deluje tudi nogometna šola Fatamorgana, ki jo obiskuje kar 28 otrok. Imamo kar nekaj najmlajših iz prvih razredov, ki šele delajo prve nogometne korake, malce starejši pa se že vključujejo v tekmovanja. Da bi izkusili tudi ligaško tekmovanje, smo nogometaše selekcij U-10 in U-12 vključili tudi v nogometni klub Idrija, s katerimi skupaj igramo v Severno-primorski ligi. Po skoraj treh mesecih tekmovanj po jesenskem delu ekipa U-12 zaseda sredino prvenstvene lestvice, ekipa U-10 pa je skoraj povsem na vrhu.

Ob tej priliki bi se zahvalil vsem sponzorjem, tj. ŠZ Idrija, Ydria Motors d.o.o., Hidria IMP Klima d.o.o., OCG Godovič, LAST-Stojan Lampe, Avtokleparstvo Ozbič Jože, Bar Na vasi in Bife pri Hladniku.

JERICA RUDOLF

Koncert v spomin na „zadloško plehmusko“

V tem sestavku bi rada predstavila nekaj osebnih doživetij in vtisov ob pripravi in izvedbi razstave in koncerta v spomin na „zadloško plehmusko“. Ne bom govorila o pobudnikih in izvajalcih prireditve (o njih je bilo že veliko napisanega), ampak bi se rada spomnila vseh tistih, ki niso bili javno omenjeni in izpostavljeni, pa so vendar pomembno prispevali k uspešni izvedbi prireditve.

Ko se je pojavila začetna ideja, da se s koncertom Godbenega društva rudarjev iz Idrije spomnimo stare „zadloške muske“, se nekako nisem mogla sprijazniti s tem, da bi koncert oblikovali zgolj gostujoči izvajalci. Zavedala sem se, da se je glasbeni talent iz vrst članov stare „zadloške muske“ prenesel na potomce vse do današnjih dni. Tako imajo nekdanji člani godbe med sinovi, vnuki in pravnuki delujoče glasbenike. Tako se je začelo raziskovalno delo. Glede na to, da sem odrasčala v družini, ki je bila sorodstveno povezana s člani „zadloške plehmuske“, sem o njej že marsikaj vedela. Spomnim se, da sem z zanimanjem poslušala staro mamo Pavlo, hčerko kapelnika Jožefa Šemrla, ko je pripovedovala o instrumentih in vajah, katere so godbeniki imeli v Mali gori. Stari oče Vencelj je izhajal iz Bukovške rodovine in tudi on mi je pripovedoval o svojih bratih, ki so igrali pri godbi. Večkrat sta bila pri nas Bizarjeva Francelj in Srečko, katerih strici, kasneje pa bratje, so tudi sestavljali zasedbo godbe. Srečko Bizarjev pa je tudi še edini živeči član „zadloške plehmuske“.

Padla je zamisel, da poleg koncerta pripravimo še spremljevalno razstavo. To je bila drzna ideja, saj poleg notnega materiala, ki je bil hranjen in ohranjen pri Šemrlu v Mali gori, in nekaj rokokopisov not, ki mi jih je zapustila stara mama, ni bilo veliko gradiva. Sploh pa ni bilo nobenih zapisanih pričevanj. Začeli smo spraševati in vzpodbujati k pisanju sorodnike in druge ljudi, ki so poznali člane „zadloške muske“. Opravili smo številne obiske in prisluhnili zgodbam. Najbolj se mi je vtisnil v spomin obisk pri Štefkovi Francki in Ivanki. Bila je sončna, a mrzla januarska sobota. Bili smo v njihovi stari hiši, prijetno topli z ohranjeno notranjostjo, kakršno je imela nekoč. To prijetno okolje je še bolj oživilo pripovedovanje starih zgodb. Vzdušje pa je popestrila še Francka, ki je vsake toliko dodala kakšno hudomušno. Velik „zaklad“ je tudi Štefkov družinski fotoalbum s slikami, katere je posnela Štefkova mama. Fotografije iz družinskih albumov so prispevali še Vinko Čibej, Sonja Habe, Drago Kavčič, Marija Mikuž, Jakica Rudolf, Beno Rupnik, Lojze Rupnik, Rafael Rupnik ter Srečko Rupnik. Veliko zapisov je nastalo po pripovedovanju. Tako smo na papir prelili pripovedovanje Marice Zajec, Srečka Rupnika, Ivce Peternelj, Francke Rupnik – Rovtarjeve, Karla Žejna ter Vincenca Zagoda.

Ohranjenih instrumentov je zelo malo. Vendar pa so nam jih za razstavo zaupali Marjan Rupnik – očetovo trobento, Beno Rupnik – očetov mali boben, Marjan Zajec – klarinet strica Lojzeta, Cene Zagoda – očetov Be-klarinet ter Lojze Rupnik – harmoniko, katere lastnik je bil njegov ded in kapelnik Jožef Šemrl. Ob odpiranju kurtvert z zgodbami o zadloški godbi je vladalo kar nekakšno Miklavževo vzdušje. Svoje spomine so napisali Tone Rupnik, nekdanja učiteljica v Zadlogu Jožica Košir, Marta Likar, Danica Slabe, Franc Rupnik – Drejcov, Tinca Škrli, Franc Rupnik – Podgorski, Hermina Tominec, Jelka Trček ter Marija Žgavec.

Ko se je približeval dan prireditve, 24. februar, mi je bilo vedno bolj jasno, da je bila odločitev o širši raziskavi fenomena „zadloške plehmuske“ pravilna. Nabralo se je precej materiala, ki nas zavezuje k nadaljnji poglobljeni raziskavi in analizi glasbenih del. Ponovno se je oživil duh povezanosti med ljudmi. Razstava in koncert sta bila povod za srečanje sorodstva, pa tudi vseh drugih krajanov. Za tehnične zadeve, povezane s pripravo in izvedbo prireditve, so poskrbeli člani moškega zbora Pobje, člani KUD Sloga, Franc Rupnik – Flandrov, Petra in Bojana Zagoda. Gotovo je bilo še veliko pridnih rok in bistrih glav, ki tu niso posebej imenovani. Vsem iskrena zahvala. Moja osebna želja je bila, da predstavimo delo in zgodovino zadloške godbe ter njihovih članov brez posebnega poudarjanja pomena kogarkoli izmed njih. Glasbena muza pač ne izbira ljudi po socialnem statusu. Človeku je dana ali pa ne. Odločitev, da boš to danost razvijal, terja poleg izdatnega talenta tudi vztrajnost in veliko odpovedovanja. Mogoče se tukaj še najbolj potrdi svetopisemski izrek: „Veliko poklicanih, a malo izbranih.“ Krono vsemu delu je bil koncert Godbenega društva rudarjev iz Idrije pod vodstvom dirigenta Domna Prezljja, ki je na novo prekomponiral Črnovrško koračnico in je bila ta večer premierno izvedena. Kot solisti so se predstavili glasbeniki – potomci članov „zadloške plehmuske“. Sodelovanje je bilo kvalitetno in če me občutek ne vara, je bilo za idrijske godbenike tudi

presenečenje. Tako številen obisk koncerta bi bil lahko v ponos vsakemu mestu.

Če kaj, bi se morali od starih „zadloških muskon-tov“ naučiti, da je edino v slogi moč. Zato, Kulturno umetniškemu društvu Sloga ob njeni 60-letnici želim veliko ustvarjalne moči, odprtosti za novo ter preseganje vseh ovir, ki nimajo ničesar skupnega s kulturo.

ALOJZ RUPNIK

Med v vrtcih

V petek, 16. novembra, je po vsej Sloveniji potekala akcija En dan za zajtrk med slovenskih čebelarjev v naših vrtcih.

V tej akciji so slovenski čebelarji darovali med za vse vrtce, prav tako tudi v Čebelarskem društvu Idrija za vrtce v občini Idrija. Obenem smo ta dan čebelarji obiskali vrtce in na kratko predstavili našim najmlajšim, kako se med prideluje. S to akcijo smo čebelarji želeli našim najmlajšim povedati, kako koristen je med v naši vsakdanji prehrani, saj se vse pogosteje uporablja kup drugih sladkarij, ki še zdaleč nimajo take koristi za telo kakor prav med.

V Sloveniji je poraba medu majhna, saj ga v povprečju porabimo le 1,20 kg letno na prebivalca, poraba sladkorja v raznih oblikah pa se bliža že 50 kg na prebivalca. To razmerje se še povečuje v korist sladkorja. V Sloveniji ob povprečnih letinah pridelamo okrog dva tisoč ton medu, kar je premalo za domačo uporabo, zato ga tudi uvažajo. V zadnjem času pa se je prav uvoz medu zelo povečal, in sicer predvsem iz držav izven EU (Kitajska, Rusija, Argentina, Brazilija ...), kjer so cene nizke; pri tem pa največ zaslužijo uvozniki, predvsem velike trgovske hiše. Te cene so razmeroma nizke, tudi 0,50 EUR za kg, vemo pa, kakšne so cene v trgovinah, zato tudi naši odkupovalci medu nam čebelarjem pri odkupu ne morejo ponuditi vzpodbudnih cen. Odkupne cene se gibljejo od 1,50 do 2,00 EUR za kg, odvisno od vrste medu. V trgovinah pa vemo, kakšne so cene. Vprašljiva je tudi kvaliteta uvoženega medu, saj ni možna natančna kontrola izvora. Že sam dolgotrajen prevoz v veliki vročini, kjer se med segreje tudi preko 40° C, povzroči, da med izgublja na vrednosti.

Star pregovor pravi, da vsak berač svojo malho hvali. Pa vendar moram zatrditi, da je naš slovenski med zelo kvaliteten in priznan. V zadnjem času se opravlja veliko analiz, s katerimi se ugotavlja kvaliteto, pa tudi prisotnost negativnih snovi v medu. Rezultati so dobri in zato lahko upravičeno trdim, da je naš – slovenski med – dober. Žal pa smo Slovenci še vedno premalo lokal patrioti in marsikdo raje kupi karkoli, samo da ni naše, pri tem pa ne gleda na kvaliteto.

Slovenski čebelarji smo prav s to akcijo želeli vzpodbuditi več zanimanja za slovenski med, ki je res dober. Poskusite ga. Otroci v vrtcih so ga zelo hvalili in bili zelo zadovoljni. Morda zato, ker smo bili zraven, pa vendar so ga radi vzeli. Morda ga bodo še kdaj želeli, kar je dobro, saj ima veliko koristnih sestavin, ki ugodno vplivajo na naš organizem.

Tudi v Črnem Vrhu imamo muzej

V nedeljo, 16. septembra, smo v pritličnih prostorih naše domače stanovanjske hiše v Trebčah opravili svečano otvoritev zasebne muzejske zbirke predmetov iz prve svetovne vojne. Ob tej priliki se zahvaljujem vsem podpornikom, ki so mi kakorkoli pomagali pri tem, vsem povabljenim, svečanim govornikom, domačim, sosedom in drugim obiskovalcem.

Zbirati sem začel iz želje po odkrivanju razvoja tehnike, ki je najbolj napredovala prav za vojaške potrebe. Vodila me je tudi želja, da družina ohrani spomin na stara očeta, oba udeleženca te velike morije.

Največ eksponatov sem pridobil z izkopavanjem na območjih, kjer je potekala soška fronta, veliko pa tudi v zaledju fronte, v katero je spadala Črnovrška planota. Zahvaljujem se tudi vsem, ki so pobrskali po domačih podstrešjih in mi nesebično podarili kak predmet. Tako preprečimo propadanje, eksponat pa je na ogled vsem zainteresiranim obiskovalcem. Seveda je potrebno vse najdeno in odkopano dobro očistiti in zaščititi pred nadaljnjim propadanjem. Najstarejši kos v zbirki je bodalo s turškim glavičkom iz 15. stoletja. Dobil sem ga v naši bližini, izgubil ga je morda popotnik z Daljnega vzhoda na poti skozi naše kraje.

V veliko zadovoljstvo mi je, ko vidim radovedne obiskovalce, šolarje in tudi najmlajše iz vrtca. Tako vidim, da zanimanje za našo preteklost ne bo zamrlo.

Načrtov za naprej še ni zmanjkalo. Zbrati namera-
vam čim več pisnega in slikovnega gradiva o vsem, kar se je dogajalo v tem obdobju. Prav posebno me zanima vse o takratni železnici v naših krajih. Spoštovani krajan, vesel bom vsakršne vaše pomoči. Muzejsko zbirko si je moč ogledati, ko sem doma. Žaželena je predhodna najava na telefonski številki 041 739 544.

ANDREJ ŽUGEL, direktor zavoda

Pet let je za nami

Oktober letos je minilo peto leto od dne, kar je Dom za starejše Bor v Črnem Vrhu odprl svoja vrata. Vsi, ki smo z domom povezani že od prvih trenutkov, le težko verjamemo, da je za nami že toliko let, saj se nam dozdeva, da smo se komaj pred nekaj meseci z veseljem pripravljali na sprejem prvih stanovalcev. Šele ko se ozremo po domu, ki danes nudi oskrbo in nego 139 stanovalcem, za katere skrbi 65 zaposlenih delavcev, ko se spomnimo številnih prireditev, ki smo jih organizirali v tem času, in nenazadnje, ko ugotovimo, da je dom v tem obdobju nudil oskrbo in nego več

kot 640 pomoči potrebnim osebam, se zavemo, da je za nami dolga in ne vedno lahka pot.

Zamisel o gradnji doma za starejše se je v naši družbi ustanoviteljici, podjetju Sanolabor, d. d., Ljubljana, porodila že konec devetdesetih let, v letu 2000 je bila sprejeta odločitev, da bo v dom za starejše preurejen takrat zapuščen hotel Bor v Črnem Vrhu. Izbiri lokacije v Črnem Vrhu sta botrovala razmeroma lahka dostopnost kraja, ki se nahaja na križišču poti med Ljubljano, Novo Gorico in Idrijo, predvsem pa izredna lepota okolice, mirno okolje in za starostnike izjemno prijetne klimatske razmere. Dom za starejše Bor je bil 2. oktobra 2002 slovesno izročen svojemu namenu, prvi stanovalci pa so v dom prišli 14. oktobra 2002. Kljub skrbnemu načrtovanju sprejemov in kar precejšnji meri nezaupanja do delovanja zasebnikov na področju institucionalnega varstva starejših se je število stanovalcev doma vztrajno povečevalo. 1. januarja 2004 je bila domu končno podeljena koncesija za izvajanje storitev institucionalnega varstva starejših, takrat je bilo v domu že 120 oseb, od prvih mesecev leta 2004 dalje pa je dom v celoti zaseden.

Ob izteku prvih petih let delovanja Doma za starejše Bor se zahvaljujemo vsem krajanom in ustanovam iz Črnega Vrha, ki so nam in našim stanovalcem s prijazno mislijo, besedo ali dejanji pomagali v preteklih letih.

FLORJAN LAMPE

Naredi nekaj za druge

V prejšnjem letu smo postavili konstrukcijo novega stolpa, letos pa nas je čakalo dokončanje le-tega. Rokave smo zavihali že konca aprila in za praznik dela pribili smrekico ter zavihteli zastavo z več kakor 3,5 m višjega odra. Tako smo bili ponosni na svoje delo, da se kar nismo mogli odpraviti domov...

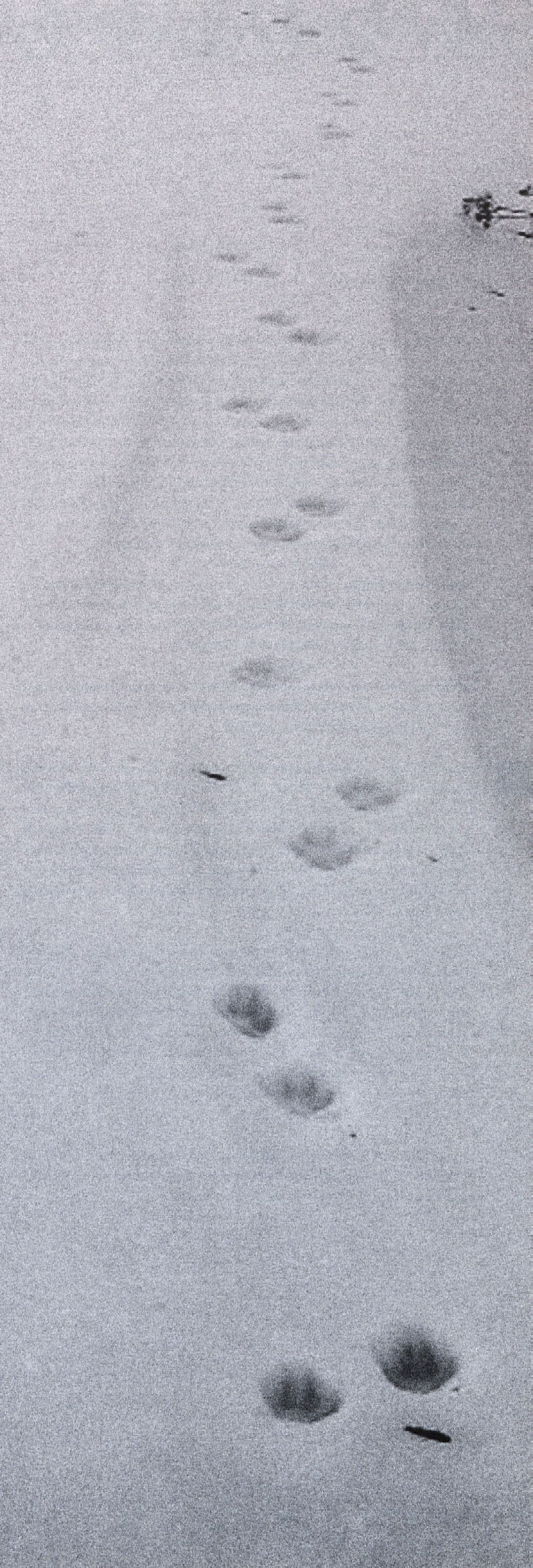
10. junija smo organizirali že 4. tek na Špičasti vrh ter našo novo pridobitev pokazali kar 83 tekačem, ki so bili zelo zadovoljni z našo organizacijo in nam obljubili, da se naslednje leto zopet vrnejo. Ker pa smo si želeli to našo novo pridobitev tudi „požegnati“, smo 22. julija slovesno otvorili nov stolp, katerega je ob tej priliki „požegnal“ naš gospod župnik Srečko Vončina ter mu zaželel, da bi še dolgo let služil svojemu namenu. Na dan otvoritve ga je obiskalo preko 300 ljudi, do sedaj pa že preko 1500, kar dokazuje, da je Špičasti vrh lepa razgledna točka.

Skozi vse leto pa pridno trenirajo in tekmujejo tudi naši nogometaši, ki pridno zbirajo pokale tako na domačih turnirjih in tudi v gosteh.

V naslednjem letu smo tekačem dolžni še en tek, na katerega vabim vse staro in mlado, saj ni pomembno, na katerem mestu si, važno je, da si zraven. Veliko bomo igrali tudi nogomet in če bomo pridni in zagnani, ga bomo mogoče tudi na svojem igrišču.

Ob tej priložnosti se iz srca zahvaljujem vsem, ki so kakorkoli sodelovali pri delu na stolpu, teku ter otvoritvi stolpa ali kako drugače žrtvovali svoj čas za prepoznavnost našega kraja.

In seveda na koncu misel: „Sočloveku moraš nameniti čas – četudi gre za malenkost, naredi nekaj za druge – nekaj, za kar ne prejmeš nobenega plačila, temveč ti je samo v čast, da si to lahko storil.“ (Albert Schweitzer)

Prijateljstvo

Odhajala sem proti avtobusni postaji. Stopala sem po lužah povsem premočena. Z rokami sem se tesno oprijemala dežnika. Zeblo me je. Na srečo sem v daljavi zagledala kričečo svetlobo – avtobus. Končno bom lahko sedla in si odpočila noge. Krhka sem bila. Korak je bil šibak in kolena so se mi tresla. Avtobus je pristavil in vrata so se odprla. „Dober dan!“ sem bila kratka. Čokati gospod je prikimal. Sesedla sem se na sedež in si oddahnila. Skozi okno nisem videla visokih smrek, le zmazek zelene megle. „Živijo,“ moker temnolasec me je pogledal in se kislo nasmehnil. „Živijo,“ sem odzdravila skoraj neslišno, nato pa se zopet obrnila. S kotičkom očesa sem ga videla, kako se je usedel na kraj poleg mene, kjer sva ponavadi sedeli z Evo. Avtobus se je premaknil. Eva, kako te pogrešam.

Danes sem jo najprej videla pred šolo. Smejala se je. skoraj stekla sem do vrat, a me je opazila. Pozdravila me je. nikoli ne bom pozabila njenega glasu. Tolažil me je, opominjal, smejal se je z mano, kot se zdaj smeje s Tejinim. Nisem odprla ust v pozdrav. Zakaj?

Stekla sem do omarice in se napravila. Pri prvi uri sem sedela sama. Mimo mene je letelo nešteto papirčkov. Pogledala sem vse te znane obraze in se zopet spomnila, kako jih bom pogrešala.

16

Preoblekla sem se v športno opremo. Na urniku je bila telovadba. Ko sem stopila skozi vrata, so vsi strmeli vame. Maja si je z dlanjo prekrila usta. „Živ okostnjak,“ sem slišala z desne. Učiteljica je sklonila glavo. Kmalu se je spet zbrala in se na ves glas zadrila: „Dajmo, dekleta!“ Tekle smo nekaj krogov, a moja moč se ni mogla upreti telesu. Ustavila sem se. Z Evo sva vsako petkovo popoldne tekli. Tudi zato je zdaj bila najhitrejša med svojimi vrstnicami. Sedla sem na klop in globoko dihala. Zakaj se to dogaja prav meni?

Po uri sem stopala po hodniku. Pred mano se je pojavila Eva: „Pogovoriti se morava.“ Hotela sem se obrniti, a me je močno prijela pod roko: „Maša, vem, da je nekaj narobe!“ Povlekla me je v prazno učilnico: „Prosim ...“ Bila sem tiho. Kako naj ji to povem? „Sploh ne govoriš več z mano. Tako si se odtujila, nikoli se ne nasmehneš,“ trenutek je postala, „in poglej, kakšna si!“ Z očmi me je premerila. „Jaz ... oddaljila sem se od tebe, ker ...“ sem pričela. V učilnico je vstopil učitelj. „Dekleti?“ Pomignil je proti vratom. Ne, ne morem govoriti o tem. Ne morem ji povedati o svoji bolezni.

„Maša, hej!“ me je fant potrepljal po rami. Očitno sem zaspala. „Tukaj izstopiš, ne?“ „Ja, hvala, Matjaž!“ se mi je prvič po tolikem času prikradel nasmeh na ustnice. Moram jo poklicati, moram!

LILIJANA HOMOVEC

Svoboda

Svoboda ti bo zrasla v glavi,
je ne dobiš in se ne zdravi,
je kot neskončnost, iz veselja,
kot v sončnem dnevu dobra volja,
kot bi življenje dal nekomu
ali živel v toplem domu.
Svobodo nosiš v srcu s sabo,
pomeni srečo in pozabo,
nič več ti ne ostaja v breme,
si sam s seboj in tvoje teme,
lebdiš nekje nad svetom malim
in daješ srečo vsem ostalim.

Svoboda sname ti z ramen
veliko znošenih bremen,
prihrani ti blodnjak poti,
ki se po njih ti zdaj mudi
in mir je tisti, ki te vzame
v objem ljubezni, sreče same.

17

LILIJANA HOMOVEC

Mladost

Mladost je stara kot življenje,
kot voda, zrak ali grmenje,
mladost je mlada kot pomlad,
kot vsak začetek novih nad.

Mladost je radost in veselje,
je sončni žarek, ki te pelje
čez polja mehka, skozi gozd,
čez potok hladen, kjer ni most.

Mladost je smeh in so norčije,
je vetrič lahen, ki ovije
misli tvoje v hrepenenje,
saj čaka te še vse življenje.

ALENKA LOZAR

Končno rezultati

Bil je maj,
bilo mi je lepo,
še lepše bi lahko bilo.

Potem pa junij, julij, konec mature
in končno rezultati.

Sem zmogla napor,
ki se ga mnogi bojijo?
Tresla sem se, a se nisem vdala.

Kamen se mi je odvalil od srca,
ko sem izvedela,
da je tudi meni uspelo!

JANJA KAVČIČ, 9. razred

Ob koncu glasbene šole

Vsak začetek je težak
in tudi ta je bil enak,
a zdaj šest let glasbene šole je za mano,
torej imam glasbe že polno glavo.
Polovinke, četrтинke pa kratke osminke,
vse so v preigranih notah zdaj kot spominke.
Suhi višaj je našel svoj počitniški raj,
debeli nižaj pa praznuje svoj maj.
Flavta se bo upokojila,
jaz pa si bom pošteno oddahnila,
saj za mano nastopov je res veliko
in opravljala sem jih z odliko.
Seveda pa brez treme in napak ni minil nastop noben,
ker je vedno kakšen poredni ton hotel biti nagrajen,
saj mnogo je vaj bilo,
preden je šla skladba lahko javnosti v uho.
A ko nastop se je končal,
se je z aplavzom smisel mojega igranja pokazal,
a zdaj bo le pavza po končani šoli prisotna še,
ker ve,
da po šestih letih zaslužim se je,
saj zdaj nekaj znam
in tudi že nekaj veljam.

Idrija

DZ-SP 908

ČASOPIS

2007

908 (497 4Črni Vrh nad Idrijo)

0 10 1066 73 ,2

COB ISS c

02 x 0444 1/1000